

Malá indiánská pohádka

OSOBY:

Vypravěč

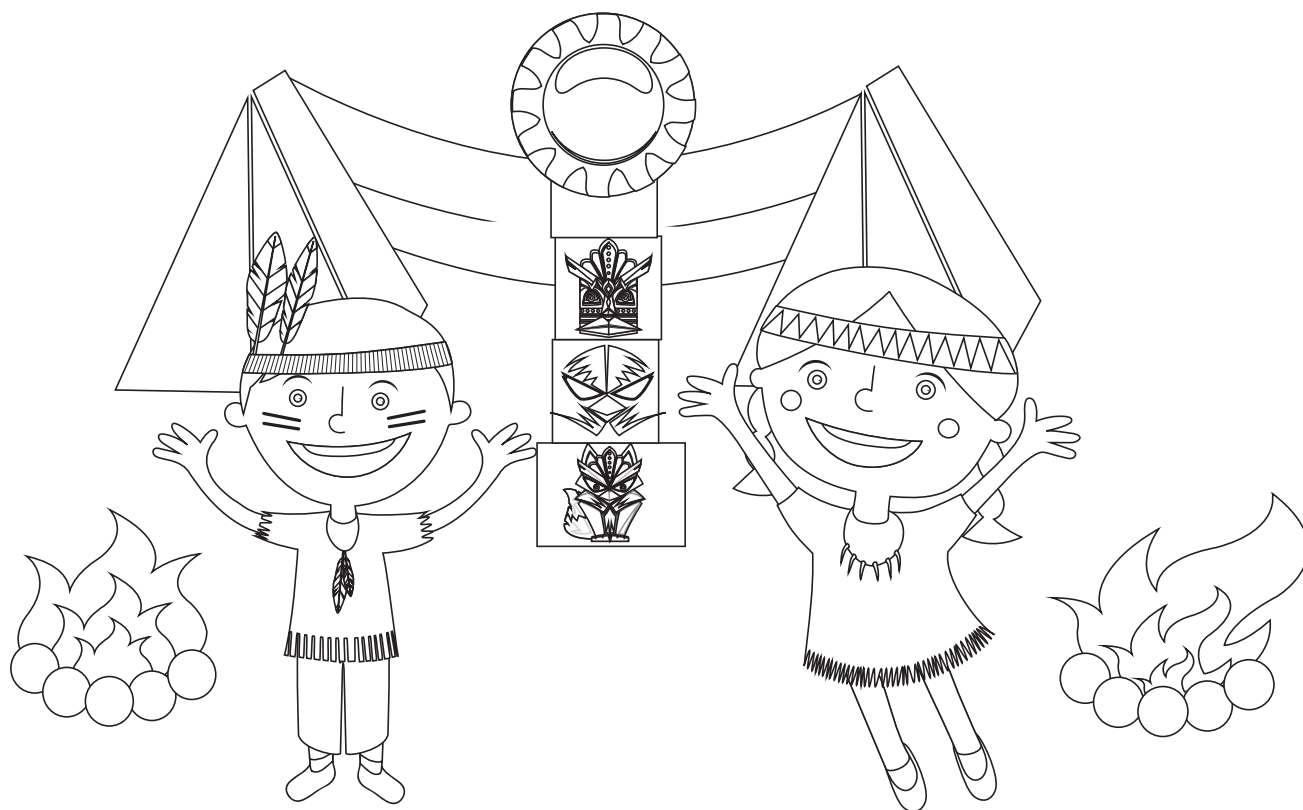
kmen Čehýjů

Kmen Hototů

Zlatuška

postavy D: tj. obecně jakékoliv dítě-herec

(Samotné obsazení postav hry a počet postav je libovolný a měl by vycházet z potřeb konkrétní třídy. Je možné rozdělit třídu na kluky a holky, přičemž jedni ztvární kmen Hototů a druzí Čehýjů, ale není to nutné. Postavu vypravěče, popřípadě Zlatušky, si může rozdělit více dětí, zejména v případě, kdy se bude jednat o mladší ročníky, aby neměl jeden žák zbytečně příliš textu na učení atd. Není nutné dodržovat pohlaví postav, indiány samozřejmě mohou hrát i holky, Zlatušku klidně může hrát kluk nebo kluci. Jednotlivé promluvy členů kmene nemusí říkat celý kmen společně, ale děti se mohou střídat po každé větě nebo mohou říkat repliky po dvojicích atd., zkrátka jak se to bude v daném případě hodit.)

Vypravěč:

(Rozhovor vypravěče – učitelky – a dětí, děti už mají na sobě základní indiánské oblečení, ale ještě nemají čelenky, tomahavky, náušnice atd.)

(Na scéně jsou dvě kolečka z kamenů zobrazující dvě ohniště dvou indiánských kmenů.)

Bylo nebylo,
ale spíš bylo než nebylo,
kdysi dávno
a hodně daleko odsud,
byla nebyla jedna stará prerie!

D:

A co je to prerie?

Vypravěč: Taková hodně velká louka!

D:

Jak moc velká?

D:

Jako hrom?

Vypravěč:

Větší!

D:

Jako strom?

Vypravěč:

Ještě větší!

D:

Jako slon!

Vypravěč:

Ještě větší!

D:

Jako dva sloni?

D:

Tři?

D:

Čtyři?

D:

Pět?

(Téma počítání – učíme se počítat – číslovky se mohou i psát, nebo už mohou být napsány na kamenech z ohniště a děti je mohou zvedat a ukazovat.)

Vypravěč:

Tahle prerie byla louka velká jako svět!

(Celá pohádka je metafora – o tom, jak dvě rozdílné skupiny zjistí, že když se hádají, tak ubližují nejen sobě, ale i svému okolí, a naopak, když se naučí spolupracovat, dokáží velké věci – proto ten svět – ono to platí všude, nejenom mezi indiány.)

Všechny děti:

Páni!

Vypravěč:

A proto se jí od pradávna říkalo velká a taky zlatá!

D:

A proč zlatá?

Vypravěč:

Protože když na ni zasvítilo polední slunce,
kterému se tenkrát říkalo Zlatuška,

(Děti společně kreslí doprostřed scény velké slunce – základní podmínka života, znak života, slunce je také ústřední a nejmocnější indiánský bůh.)

vypadala celá prerie jako ze zlata...

Všechny děti:

Páni!

Vypravěč:

A na té velké Zlaté prerii byly:

(Každé dítě přinese a položí na scénu loutku/obrázek nějaké rostliny, zvířete či potoku nebo řeky – vše symbolizuje spokojenou přírodu – indiáni jsou přírodní národy, žili s přírodou v úzkém spojení. Pokud by tato pasáž byla příliš dlouhá, ať děti přinesou své výtvary zobrazující přírodu všechny najednou, nahlas se pojmenují třeba první tři nebo čtyři.)

D:

Kytky!

(Dítě přináší na scénu květinu.)

D:

Stromy!

(Dítě přináší na scénu malý stromek.)

D:

A velká řeka!

(Atd.)

D:

A bizoni!

(Přináší loutku nebo obrázek bizona.)

D:

Medvědi!

D:

Želvy!

D:

Hadi!

D:

Mouchy!

D:

Orli!...

(Každé dítě řekne nějaké zvíře, je jedno jaké, je to přeci jenom pohádková prerie.)

Vypravěč:

Ale hlavně tam

žily byly

dva staré indiánské kmeny.

(Děti, do této doby pohromadě, se rozdělí na dvě poloviny.)

Kmen Hototů!

(Nastupuje první skupina indiánů.)

Hototové:

Ho to toóooo!

A druhý kmen Čehýjů!

(Nastupuje druhá skupina indiánů.)

Čehýjové:

Čehýýýýýýý!